

A jelen és a 38. oldalon szinte teljes szövegében, ill. szemelvényesen közöljük azt a két dokumentumot, amelyre Joseph H. Foegen cikke (itt a 40. oldalon) hivatkozik. A fordítások az Apostoli Szentszék hivatalos latin nyelvű közlönyében (Acta Apostolicae Sedis) közzétett szövegeken alapulnak, nem hivatalos fordítások. Az Istentiszteleti Kongregáció levele („Quattuor abhinc annos”) az LXXVI. évf., 1984. december 1-i, az „Ecclesia Dei” apostoli levél (motu proprio) a LXXX. évf., 1988. november 15-i számban jelent meg. (A felelős szerkesztő — fordító)

Levél **az 1962-es kiadású Missale Romanum használatáról** [a püspökök elnökeinek]

Excellentissime Domine,

négy évvel ezelőtt II. János Pál pápa utasítására a világegyház püspökeit fölkérték, hogy számoljanak be:

— egyházmegyéik azon papjai és hívei, akik a II. Vatikáni Zsinat határozatainak szabály szerint eleget tesznek, hogyan fogadták a VI. Pál pápa jóváhagyásával közzétett Misekönyvet;

— milyen nehézségek merülnek föl a liturgia megújításának végrehajtásában;
— hogyan küzdik le az esetleges ellenállást.

A konzultáció eredményét minden püspöknek tudomására hozták (vö. *Notitiae*, n. 185, 1981). Válaszaikat figyelembe véve szinte teljesen megoldottak látszott azon papok és hívek problémája, akik az ún. „tridentin” rítushoz ragaszkodtak.

Mivel azonban ez a probléma máig fennáll, maga a pápa, e közösségeknek segíteni akarván, az egyházmegyés püspököket felhatalmazta, hogy engedélyezhessék: azon papok és hívek, akik a saját püspöküknek benyújtandó kérvényben kifejezetten meg lesznek jelölve, az 1962-es kiadású Missale Romanum alkalmazásával ünnepelhessék a misét, megtartva a következő szabályokat:

a) Minden kétséget kizáróan mindenki előtt nyilvánvaló legyen, hogy ez a pap és ezek a hívek semmiben nem osztoznak azokkal, akik az 1970-ben, VI. Pál római pápa által közzétett Missale Romanum törvényerejét és hittani helyességét kétségbe vonják!

b) Ez a mise csak azon közösségek hasznára legyen, akik azt kérik; továbbá, azokban a templomokban és oratóriumokban, amelyeket a megyéspüspök kijelölt (plébániatemplomokban azonban csak akkor, ha a püspök rendkívüli esetekben ezt engedélyezte); olyan napokon és olyan feltételek között, melyeket a püspök akár a szokás alapján, akár adott esetre jóváhagyott.

folytatása a 38. oldalon